RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

7. april 2011 *

I sag T-84/08,

Intesa Sanpaolo SpA, Torino (Italien), ved advokaterne A. Perani og P. Pozzi,

sagsøger,

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ved D. Botis, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

den anden part i sagen for appelkammeret ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) og intervenient ved Retten:

MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG, Düsseldorf (Tyskland), ved advokaterne R. Kaase, J-C. Plate og M. Berger,

angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 19. december 2007 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 138/2006-4) vedrørende en indsigelsessag mellem MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG og Intesa Sanpaolo SpA,

har

RETTEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, O. Czúcz, og dommerne I. Labucka og K. O'Higgins (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig N. Rosner,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 18. februar 2008,

under henvisning til svarskriftet fra Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design), der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 9. juni 2008,

under henvisning til intervenientens svarskrift, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 30. maj 2008,

og efter retsmødet den 21. september 2010,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

1 Den 21. marts 2003 indgav sagsøgeren, Intesa Sanpaolo SpA, en ansøgning om registrering af et EF-varemærke til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (herefter »Harmoniseringskontoret«) i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1), med senere ændringer (erstattet af Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1)).

2 Det varemærke, der blev søgt registreret, var ordmærket COMIT.

3 De varer og tjenesteydelser, som varemærkeansøgningen vedrørte, henhører bl.a. under klasse 16, 35, 36, 41 og 42 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret, og svarer for hver enkelt af disse klasser til følgende beskrivelse:

— klasse 16: »papir, pap, varer heraf og ikke indeholdt i andre klasser; tryk; bogbinderiartikler; fotografier; papirhandlervarer; klæbemidler til papirvarer og til husholdningsbrug; artikler til brug for kunstnere; pensler; skrivemaskiner og kontorartikler (dog ikke møbler); instruktions- og undervisningsmateriale (dog ikke apparater); plasticmateriale til emballeringsbrug (ikke indeholdt i andre klasser); tryktyper; klicheer«

— klasse 35: »annonce- og reklamevirksomhed; bistand ved forretningsledelse og forretningsadministration; forretningsadministration; bistand ved varetagelse af kontoropgaver«

— klasse 36: »forsikringsvirksomhed; finansiel virksomhed; valutarisk virksomhed; ejendomsmæglervirksomhed«

— klasse 41: »uddannelsesvirksomhed; undervisningsvirksomhed; underholdning; sports- og fritidsaktiviteter«

— klasse 42: »videnskabelige og teknologiske tjenesteydelser samt forskning og design i forbindelse dermed; analysevirksomhed og industriel forskning; juridisk bistand«.

4 Ansøgningen blev offentliggjort i *EF-varemærketidende* nr. 80/2003 af 3. november 2003.

5 Den 29. januar 2004 rejste forgængeren til intervenienten, MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG, indsigelse mod registreringen af det ansøgte varemærke med den begrundelse, at der var en risiko for forveksling i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009].

6 Indsigelsen var støttet på det nedenfor gengivne tyske figurmærke, der er registreret under nr. 39920459:

7 De varer og tjenesteydelser, som er omfattet af det ældre varemærke, som indsigelsen var støttet på, henhører under klasse 9, 16, 35, 36, 41 og 42 og svarer for hver enkelt af disse klasser til følgende beskrivelse:

— klasse 9: »apparater til optagelse, transmission og gengivelse af lyd og billede; magnetiske databærere, lydplader«

— klasse 16: »papir, pap, varer heraf, indeholdt i klasse 16; tryksager; bogbinderiartikler; fotografier; papirhandlervarer; klæbemidler til papirvarer og til husholdningsbrug; artikler til brug for kunstnere; pensler; skrivemaskiner og kontorartikler (dog ikke møbler); instruktions- og undervisningsmateriale (dog ikke apparater); plasticmateriale til emballeringsbrug, indeholdt i klasse 16; spillekort; tryktyper; klicheer«

— klasse 35: »annonce- og reklamevirksomhed; bistand; forretningsadministration; bistand ved varetagelse af kontoropgaver«

— klasse 36: »forsikringsydelser; finansielle tjenesteydelser; pengetransaktioner; tjenesteydelser i forbindelse med fast ejendom«

— klasse 41: »uddannelsesvirksomhed; undervisningsvirksomhed; underholdningsvirksomhed; kulturelle arrangementer og sportsarrangementer«

— klasse 42: »teknisk projektplanlægning; konstruktionsplanlægning; byggerådgivning; alle tjenesteydelser med undtagelse af sådanne, der er knyttet til værktøjs- og værktøjsmaskinesektoren«.

8 Ved afgørelse af 12. januar 2006 tog indsigelsesafdelingen indsigelsen delvist til følge. Den afslog EF-varemærkeansøgningen for varerne i klasse 16 med den begrundelse, at der for disse varer var en risiko for forveksling på det tyske område.

9 Den 20. januar 2006 indgav intervenienten en klage over indsigelsesafdelingens afgørelse til Harmoniseringskontoret, for så vidt som intervenientens indsigelse vedrørende tjenesteydelserne i klasse 35, 36, 41 og 42 deri blev forkastet. I sit indlæg anmodede sagsøgeren om, at afgørelsen blev ændret, for så vidt som der deri blev givet medhold i indsigelsen for så vidt angår de varer, der henhører under klasse 16.

10 Ved afgørelse af 19. december 2007 (herefter »den anfægtede afgørelse«) gav Fjerde Appelkammer medhold i klagen og afslog EF-varemærkeansøgningen for samtlige de heraf omfattede tjenesteydelser. Ifølge appelkammeret var de tjenesteydelser, som skulle sammenlignes, identiske. Hvad angik de to omhandlede tegn var det appelkammerets opfattelse, at indsigelsesafdelingen havde undervurderet deres grad af fonetisk lighed. Appelkammeret bemærkede, at de visuelle og navnlig de fonetiske ligheder mellem de omtvistede tegn var så stærke, at forbrugerne ville tro, at de tjenesteydelser, der blev leveret under det ansøgte varemærke, havde den samme handelsmæssige oprindelse som de tjenesteydelser af samme art, der er beskyttet af det ældre varemærke. Ifølge appelkammeret ville den relevante kundekreds' opmærksomhed først og fremmest være rettet imod ordets begyndelse, som er identisk i de to tegn. Appelkammeret afviste sagsøgerens anmodning om, at indsigelsesafdelingens afgørelse skulle ændres, med den begrundelse, at anmodningen måtte anses for at være en særskilt klage i forhold til den klage, som intervenienten havde indgivet i den foreliggende sag, hvilket der ikke var taget højde for i forordning nr. 40/94.

Parternes påstande

11 I stævningen har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse ændres.

— Indsigelsesafdelingens afgørelse stadfæstes, for så vidt som den tillader registreringen af det ansøgte varemærke for tjenesteydelserne i klasse 35, 36, 41 og 42.

— Indsigelsesafdelingens afgørelse ændres, for så vidt som den afslår registreringen af det ansøgte varemærke for varerne i klasse 16.

— Registreringen af det ansøgte varemærke tillades for samtlige varer og tjenesteydelser i klasse 16, 35, 36, 41 og 42.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med nærværende sag og omkostningerne i forbindelse med indsigelsessagen og sagen for appelkammeret.

12 Harmoniseringskontoret har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Såfremt den første påstand tages til følge, nedlægges der subsidiært påstand om, at den anfægtede afgørelse ændres for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt »tilknytningsklagen« kan antages til realitetsbehandling.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale de omkostninger, der er opstået i forbindelse med de to sager, subsidiært nedlægges der påstand om, at Harmoniseringskontoret alene tilpligtes at bære sine egne omkostninger i henhold til artikel 136, stk. 1, i Rettens procesreglement.

13 Intervenienten har nedlagt påstand om, at Harmoniseringskontoret frifindes.

14 Under retsmødet har sagsøgeren anført, at selskabet udelukkende har nedlagt påstand om, at den anfægtede afgørelse annulleres, og at Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagen for Retten og for appelkammeret ved Harmoniseringskontoret. Retten har ført dette til retsbogen.

Retlige bemærkninger

15 Sagsøgeren har til støtte for sit søgsmål gjort to anbringender gældende vedrørende for det første en tilsidesættelse af artikel 8, stk. 3, i Kommissionens forordning nr. 216/96 af 5. februar 1996 om fastsættelse af forretningsordenen for appelkamrene ved Harmoniseringskontoret (EFT L 28, s. 11), som ændret, og for det andet en tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94.

Det første anbringende om en tilsidesættelse af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 216/96

16 I forbindelse med sagen for appelkammeret indgav sagsøgeren i sit indlæg en klage med henblik på, at appelkammeret skulle ændre indsigelsesafdelingens afgørelse for så vidt angik de varer, som henhører under klasse 16. Sagsøgeren er af den opfattelse, at appelkammeret med urette har afslået at behandle denne »tilknytningsklage« i strid med artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 216/96.

17 Sagsøgeren har gjort gældende, at modparten for appelkammeret ifølge denne bestemmelse har ret til at indgive en »tilknytningsklage«. Flere appelkamre har anerkendt en sådan ret i henhold til den nævnte bestemmelse. Under retsmødet har sagsøgeren præciseret, at selskabet havde ret til en behandling ved de to instanser ved Harmoniseringskontoret, og at appelkammerets afslag på at behandle »tilknytningsklagen« indebar en tilsidesættelse af denne ret.

18 Harmoniseringskontoret har anført, at appelkammerets begrundelse vedrørende anvendeligheden af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 216/96 er uklar. Ifølge Harmoniseringskontoret havde appelkammeret til hensigt at anføre, at en »tilknytningsklage« som den i sagen omhandlede kun kan behandles, såfremt den vedrører et retligt eller faktisk spørgsmål, som allerede er blevet rejst i forbindelse med hovedsagen, eller at en sådan klage ikke kan behandles, når de punkter, der er omtvistet, ikke har nogen forbindelse til hovedsagen, og modparten for appelkammeret kunne have indgivet en uafhængig klage vedrørende disse punkter.

19 Harmoniseringskontoret har gjort gældende, at denne bestemmelse skal anvendes bredt uden de underforståede begrænsninger, som appelkammeret har indført i den foreliggende sag. Sagsøgerens påstande er således begrundede. Dette indebærer imidlertid ikke, at den anfægtede afgørelse skal annulleres, eftersom begrundelsen for afgørelsen også udstrækkes til de varer, som er berørt af »tilknytningsklagen«.

20 I sit svarskift har intervenienten gjort gældende, at på trods af at artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 216/96 giver mulighed for at fremsætte en »tilknytningsklage«, har den omstændighed, at Fjerde Appelkammer ved Harmoniseringskontoret ikke har behandlet klagen, ikke betydning for vurderingen af, om der foreligger en risiko for forveksling i det foreligge tilfælde.

21 Det skal indledningsvis bemærkes, at det af intervenienten under retsmødet anførte, hvorefter sagsøgeren i henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 216/96 i den foreliggende sag ikke kunne fremsætte en tilknytningsanmodning i sagen for appelkammeret, ikke kan antages til realitetsbehandling, eftersom det anførte ikke kan knyttes til de anbringender og argumenter, der er fremført i intervenientens svarskrift (jf. i denne retning Domstolens kendelse af 24.9.2009, sag C-481/08 P, ALCON mod KHIM og *Acri. Tec, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 17).

22 Artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 216/96 har følgende ordlyd:

»I inter partes-sager kan modparten i sit indlæg anmode om annullering eller ændring af den anfægtede afgørelse for så vidt angår et punkt, som ikke er nævnt i klagen. En sådan anmodning bortfalder, hvis klageren trækker klagen tilbage.«

23 Det fremgår af ordlyden af denne bestemmelse, at modparten i forbindelse med sagen for appelkammeret i sit indlæg kan udøve sin ret til at anfægte den afgørelse, der er anfægtet. Som sagsøgeren med rette har anført, kan denne således alene i sin egenskab af modpart anfægte gyldigheden af indsigelsesafdelingens afgørelse. Artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 216/96 begrænser desuden ikke denne ret til de anbringender, der allerede er nævnt i klagen. I henhold til denne bestemmelse vedrører anmodningen nemlig et punkt, som ikke er nævnt i klagen. Bestemmelsen henviser i øvrigt heller ikke til den omstændighed, at modparten selv kunne have indgivet en klage over den anfægtede afgørelse. Begge disse retsmidler findes for at give mulighed for at anfægte afgørelsen om at tage en indsigelse til følge og om at give afslag på EF-varemærkeansøgningen.

24 På baggrund heraf var sagsøgeren i det foreliggende tilfælde i henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 216/96 berettiget til at anfægte afslaget på registrering af det ansøgte varemærke for varer i klasse 16, og det var med urette, at appelkammeret afviste denne anmodning.

25 Det første anbringende om en tilsidesættelse af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 216/96 må derfor tages til følge.

Det andet anbringende om en tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94

26 Sagsøgeren har bestridt, at der er lighed mellem de omtvistede tegn, hvilket medfører, at der ikke er nogen risiko for forveksling hvad angår de omhandlede tjenesteydelser, og at det derfor var med urette, at appelkammeret ophævede indsigelsesafdelingens afgørelse i den henseende. Sagsøgeren har gjort følgende gældende:

— Det ældre varemærke har yderligere figur- og farvebestanddele, som indebærer, at det adskiller sig fra ordmærket COMIT.

— De to tegn er også forskellige fonetisk set, eftersom slutningen af ordene udtales forskelligt af de tyske forbrugere, fordi den anden vokal i ordene (henholdsvis »e« og »i«) ikke er den samme.

— De to tegn er begrebsmæssigt forskellige. Det ansøgte varemærke COMIT er et opdigtet ord, som betyder »commerciale« og »italiana« på italiensk, mens det ældre varemærke Comet, som betyder »komet« på engelsk, minder om det tyske ord »Komet«, som betyder det samme.

— På grund af disse forskelle giver disse tegn forskellige helhedsindtryk. Der er ingen risiko for forveksling hos kundekredsen, hverken for så vidt angår varerne i klasse 16 eller for så vidt angår tjenesteydelserne i klasse 35, 36, 41 og 42, idet gennemsnitsforbrugeren antages at være almindeligt oplyst, rimeligt opmærksom og velunderrettet.

27 Harmoniseringskontoret og intervenienten har bestridt sagsøgerens argumenter.

28 Ifølge ordlyden af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering, hvis indehaveren af et ældre varemærke rejser indsigelse, såfremt der i offentlighedens bevidsthed inden for det område, hvor det ældre mærke er beskyttet, er risiko for forveksling, fordi det yngre mærke er identisk med eller ligner det ældre varemærke, og varerne eller tjenesteydelserne er af samme eller lignende art. Risikoen for forveksling indbefatter risikoen for, at der antages at være en forbindelse med det ældre varemærke.

29 I henhold til artikel 8, stk. 2, litra a), nr. ii), i forordning nr. 40/94 [nu artikel 8, stk. 2, litra a), nr. ii), i forordning nr. 207/2009] forstås ved ældre varemærker de varemærker, som er registreret i en medlemsstat, hvis ansøgningsdato ligger før datoen for EF-varemærkeansøgningen.

30 Risikoen for forveksling er ifølge fast retspraksis risikoen for, at det i kundekredsen kan antages, at de pågældende varer eller tjenesteydelser hidrører fra den samme virksomhed eller fra økonomisk forbundne virksomheder. Ifølge samme retspraksis skal der foretages en helhedsvurdering af risikoen for forveksling på grundlag af den opfattelse, som den relevante kundekreds har af de pågældende tegn og de omhandlede varer eller tjenesteydelser, idet der herved skal tages hensyn til alle relevante faktorer i sagen, bl.a. at ligheden mellem tegnene og ligheden mellem de pågældende varer og tjenesteydelser står i et indbyrdes afhængighedsforhold (jf. Rettens dom af 9.7.2003, sag T-162/01, Laboratorios RTB mod KHIM - Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), Sml. II, s. 2821, præmis 30-33 og den deri nævnte retspraksis).

31 Ved anvendelsen af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 kræves, for at der kan foreligge en risiko for forveksling, både at de omtvistede varemærker er identiske eller ligner hinanden, og at de varer eller tjenesteydelser, som varemærkerne betegner, er af samme eller lignende art. Der er i den henseende tale om kumulative betingelser (jf. Rettens dom af 22.1.2009, sag T-316/07, Commercy mod KHIM - easyGroup IP Licensing (easyHotel), Sml. II, s. 43, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

32 Ifølge retspraksis skal der i forbindelse med helhedsvurderingen af risikoen for forveksling tages hensyn til gennemsnitsforbrugeren af den pågældende kategori af varer eller tjenesteydelser, som er almindeligt oplyst, rimeligt opmærksom og velunderrettet. Der må også tages hensyn til, at gennemsnitsforbrugerens opmærksomhedsniveau kan variere, alt efter hvilken kategori af varer eller tjenesteydelser der er tale om (jf. Rettens dom af 13.2.2007, sag T-256/04, Mundipharma mod KHIM - Altana Pharma (RESPICUR), Sml. II, s. 449, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

33 I det foreliggende tilfælde er den tilsigtede kundekreds de tyske gennemsnitsforbrugere, eftersom de omhandlede tjenesteydelser udbydes til den brede offentlighed, og

det ældre varemærke er registreret i Tyskland. Disse forbrugere antages at være almindeligt oplyste, rimeligt opmærksomme og velunderrettede (Domstolens dom af 22.6.1999, sag C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer, Sml. I, s. 3819, præmis 26).

34 I henhold til den anfægtede afgørelse er de omhandlede tjenesteydelser, som henhører under klasse 35, 36, 41 og 42, af samme art. Det bemærkes, at dette ikke er blevet bestridt af sagens parter.

Sammenligningen af tegnene

35 Helhedsvurderingen af risikoen for forveksling for så vidt angår den visuelle, fonetiske eller begrebsmæssige lighed af de omtvistede tegn skal være støttet på det helhedsindtryk, disse giver, idet der navnlig skal tages hensyn til deres særprægede og dominerende bestanddele. Den opfattelse af varemærkerne, som gennemsnitsforbrugeren af de pågældende varer eller tjenesteydelser har, spiller en afgørende rolle i helhedsvurderingen af den nævnte risiko. Det bemærkes i denne forbindelse, at gennemsnitsforbrugeren normalt opfatter et varemærke som en helhed og ikke foretager en undersøgelse af dets forskellige detaljer (jf. Domstolens dom af 12.6.2007, sag C-334/05 P, KHIM mod Shaker, Sml. I, s. 4529, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

36 Hvad for det første angår den visuelle sammenligning var det med rette, at appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 15 fastslog, at de omhandlede tegn ligner hinanden.

37 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at der intet er til hinder for, at det kan godtgøres, at der består en visuel lighed mellem et ordmærke og et figurmærke, eftersom disse to typer af mærker har en grafisk ydre form, som er i stand til at fremkalde et visuelt indtryk (jf. Rettens dom af 4.5.2005, sag T-359/02, Chum mod KHIM - Star TV (STAR TV), Sml. II, s. 1515, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

38 Det skal bemærkes, at de visuelle forskelle mellem de to omhandlede tegn er små. Det ansøgte ordmærke udgøres af ordet »comit«. Det ældre figurmærke udgøres af ordet »comet«, der er skrevet med fede typer, hvis bogstaver er røde, og som er understreget med rød og grøn. Fire ud af de fem bogstaver i de to ord er identiske. Den eneste forskel mellem de to ord er det næstsidste bogstav, henholdsvis »i« og »e«. I modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, er de figurmæssige forskelle mellem de to tegn ubetydelige, og de ændrer ikke indtrykket af, at de næsten identiske ord, der udgør og dominerer tegnene, ligner hinanden.

39 Hvad for det andet angår den fonetiske sammenligning bemærkes det, at de omhandlede tegn også ligner hinanden i denne henseende, hvilket også blev konstateret af appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 15. Ordenes første stavelse, »com«, som opfattes og høres først, er nemlig identisk i begyndelsen af de to tegn. Desuden indeholder ordenes anden stavelse, henholdsvis »it« og »et«, en kort vokal, og de slutter begge med bogstavet »t«.

40 Heraf følger, at de omhandlede tegn ligner hinanden på det visuelle og det fonetiske plan.

41 Hvad for det tredje angår den begrebsmæssige sammenligning fandt appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 15, at der var en forskel, fordi en del af den tyske

kundekreds ville opfatte det ældre varemærke som det engelske navneord, der svarer til det tyske ord »Komet« (som betyder »komet«), men at denne forskel ikke var tilstrækkelig tydelig og afgørende til, at den kunne opveje de betydelige visuelle og fonetiske ligheder mellem de to tegn.

42 Det bemærkes, at de omhandlede tegn er forskellige på det begrebsmæssige plan. Konnotationen ved »komet«, som er knyttet til det ældre varemærke, bevirker nemlig en vis differentiering. Hvad angår det ansøgte varemærke forstår den tyske kundekreds — som anført af Harmoniseringskontoret — ordet »comit« som et opdigtet ord, der således ikke har nogen betydning. Som anført af sagsøgeren under retsmødet, skal der imidlertid tages hensyn til den omstændighed, at præfikset »com«, som betyder »handel« eller »kommerciel«, og som indgår i begge tegn, er en meget udbredt forkortelse i forretningsverdenen. Eftersom den første del af tegnene således er identisk, er den begrebsmæssige forskel ikke tilstrækkelig betydelig til, at den kan opveje de visuelle og fonetiske ligheder.

43 Under disse omstændigheder må det efter en helhedsvurdering fastslås, at de omhandlede varemærker ligner hinanden. Det var således med rette, at appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 16 fastslog, at de omhandlede tegn giver et lignende helhedsindtryk.

Risikoen for forveksling

44 Helhedsvurderingen af risikoen for forveksling indebærer en vis indbyrdes afhængighed mellem de faktorer, der kommer i betragtning, og især ligheden mellem varemærkerne og ligheden mellem de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af varemærkerne. En svag grad af lighed mellem de af varemærkerne omfattede varer eller

tjenesteydelser kan således opvejes af en høj grad af lighed mellem varemærkerne og omvendt (Domstolens dom af 29.9.1998, sag C-39/97, Canon, Sml. I, s. 5507, præmis 17, og Rettens dom af 14.12.2006, forenede sager T-81/03, T-82/03 og T-103/03, Mast-Jägermeister mod KHIM - Licorera Zacapaneca (VENADO med ramme m.fl.), Sml. II, s. 5409, præmis 74).

45 Eftersom der i det foreliggende tilfælde er tale om, at tjenesteydelserne er af samme art, og tegnene ligner hinanden, var det med rette, at appelkammeret fastslog, at der var en for risiko for forveksling i den berørte kundekreds' bevidsthed.

46 Eftersom der er stærke ligheder mellem de omhandlede tegn, navnlig visuelle og fonetiske ligheder, og eftersom det er blevet fastslået, at de omhandlede tjenesteydelser er af samme art, er det sandsynligt, at kundekredsen forveksler de omhandlede varemærker, henset til at gennemsnitsforbrugeren kun sjældent har mulighed for at foretage en direkte sammenligning mellem de forskellige mærker, men må stole på det ufuldstændige billede af dem, han har i erindringen (Lloyd Schuhfabrik Meyer-dommen, præmis 26).

47 Det fremgår af det ovenstående, at appelkammeret under de foreliggende omstændigheder på trods af en vis begrebsmæssig forskel og de tyske gennemsnitsforbrugeres opmærksomhedsniveau ikke tilsidesatte artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 ved at fastslå, at der var en risiko for, at denne kundekreds kunne antage, at de pågældende tjenesteydelser hidrørte fra den samme virksomhed eller i givet fald fra økonomisk forbundne virksomheder.

48 Det andet anbringende skal følgelig forkastes som ugrundet.

49 Det følger af det ovenstående, at den anfægtede afgørelse skal annulleres, for så vidt som appelkammeret herved afviste sagsøgerens anmodning vedrørende varer i klasse 16.

Sagens omkostninger

50 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 3, kan Retten fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter. Sagsøgeren har fået delvist medhold i sagen.

51 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, sidste afsnit, kan Retten træffe afgørelse om, at intervenienter skal bære deres egne omkostninger.

52 I denne forbindelse bemærkes, at i henhold til procesreglementets artikel 136, stk. 2, betragtes nødvendige udgifter, som er afholdt af parterne i forbindelse med sagen for appelkammeret, som omkostninger, der kan kræves erstattet.

53 På denne baggrund bestemmes det, at Harmoniseringskontoret bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af sagsøgerens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen for appelkammeret. Intervenienten bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling):

1) Afgørelsen truffet den 19. december 2007 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (sag R 138/2006-4) annulleres, for så vidt som Intesa Sanpaolo SpA's anmodning vedrørende varer i klasse 16 herved afvises.

2) I øvrigt frifindes Harmoniseringskontoret.

3) Harmoniseringskontoret bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af Intesa Sanpaolos omkostninger.

4) MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG bærer sine egne omkostninger.

Czúcz Labucka O'Higgins

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. april 2011.

Underskrifter